

Psalm 141: *Domine, clamavi.*

(Een musiceerstuk,
v.David)

*Zet, Ene, een wacht voor mijn mond,
behoed
de deur van mijn lippen.*

Ik had wat woorden
in mijn zak gestoken,
als reserve,
voor als mijn gewone
op zouden raken.

Of als ze bij nader inzien
onbruikbaar zouden blijken.

De weduwe was zo verdrietig,
dat de gewone het niet deden
en die andere al helemaal niet.

Met een mond vol tanden
kon ik gelukkig
niets verkeerd zeggen.

Ik heb veelzeggend
niets gezegd.
Dat zei genoeg.